

До Дня Незалежності України

nota bene

«СМІЛИВІСТЬ
має два кольори»

РЕПОРТАЖ

від спецавторки

«NOTA BENE»
спецвипуск № 25
серпень–вересень 2022

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР ВЕРСТАЛЬНИК	Артем Завальнюк Артем Завальнюк
ТЕХНІЧНА РЕДАКТОРКА КОРЕКТОР	Дарья Вечерова Влад Грабарчук
РЕДАКТОРКИ	Марія Кукшина Наталія Горда Єва Нагорна
АВТОРИ	Влад Грабарчук Наталія Горда Артем Завальнюк Анна Боклан Дарья Вечерова Єва Нагорна
ШЕФ-РЕДАКТОРКА	Тетяна Ус

Ілюстрація обкладинки: Валентин Огіренко / REUTERS

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ:

Фаховий коледж «Універсум» Київського столичного університету імені Б. Грінченка
Циклова комісія з видавничої справи, культури та української філології

Адреса редакції: проспект Юрія Гагаріна, 16, Київ, 02094.

Редакція може не поділяти авторські висловлювання в опублікованих статтях.

Використовуючи матеріали публікацій цього випуску, ви зобов'язуетесь посилатися на «Nota Bene».

До 31-го Дня Незалежності України

ЧИТАЙТЕ
У СПЕЦВИПУСКУ:

Як Україна здобувала незалежність.....6

Що означає свобода для України
та її громадян.....14

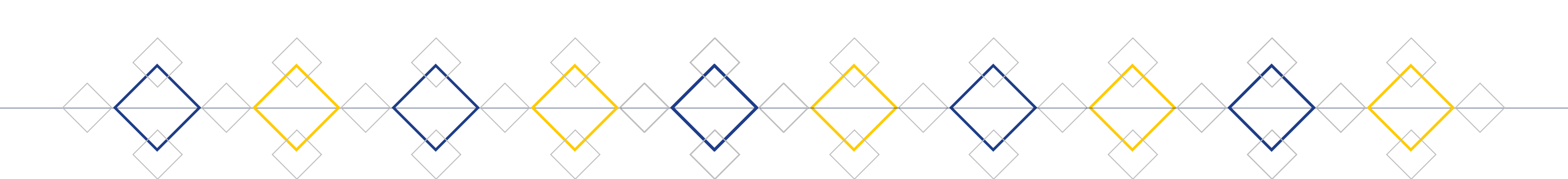
Рідна мова та чужий «язик»:
конфлікт принципів та обставин.....18

«Про нього не напишуть в новинах»:
історія незламного українця з Київщини.....22

Яке воно, сучасне українське мистецтво?.....24

Головне про Євробачення-2022.....27

Як світ бачить Україну:
культурна спадщина ЮНЕСКО.....28

ВІЛЬНА.
СУВЕРЕННА.
САМОСТІЙНА.
НЕПОДІЛЬНА.
НЕЗАЛЕЖНА.
ВЕЛИКА.
НЕЗЛАМНА.

Вступне слово

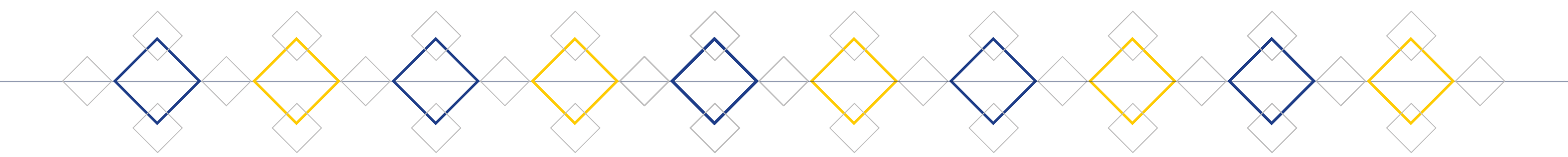
Щорічно 24 серпня Україна відзначає День Незалежності. День відновлення незалежності. Незалежності, зрощеної в полум'ї війн. У 2022 році цей день відчувається інакше. Адже півроку тому, 24 лютого, незалежність і територіальну цілісність України безпрецедентно піддали сумніву. Нас безуспішно намагалися зламати. Це ще одна перевірка на міцність, яку витримує незнищений український народ.

Незалежність — це про самостійні рішення та вільний вибір. Так-от народ України обрав шлях цивілізованого світу та ідею демократії. І народ України обрав війну за свободу замість сліпого підкорення. Саме цим варто пишатися. Саме це робили українці протягом багатьох століть — доводили свою незалежність: Коліївщина (1768–1769), національно-визвольні змагання (1917–1921), повстанський рух ОУН-УПА (1940–1950)... А ми доводимо це сьогодні.

«Ми були, є й будемо!» — президент України Володимир Зеленський.

Слава незалежній Україні!

*Артем ЗАВАЛЬНЮК,
головний редактор випуску*

Як Україна здобувала незалежність

Незламність нашого народу — одна з головних рис українського менталітету. Українці століттями боролися за право жити в незалежній країні, за волю та свободу. За різних царів та імператорів, генсеків та президентів.

Одним із перших масових проявів української незгоди стало показання чоловічого населення України, які втікали від польського свавілля на Січ. Саме злість та розпач привели до Національно-визвольної війни 1648–1657 років під проводом Богдана Хмельницького. Тодішній польський уряд переслідував козаків, які зазнавали постійних утисків, а до українського населення ставився зневажливо. Напад на хутір Суботів — подія, яка стала останнім поштовхом до повстання Хмельницького. Гетьман спочатку хотів покарати винних через короля та закон, але це не допомогло. Після цього він зрозумів, що держава потребує кардинальних змін, що українці мають боротися за своє гідне життя. Ця війна тривала 10 років, вона показала, що наш народ може і буде воювати за свободу. Але після цих подій на нас чекав занепад...

Майже через 60 років в Україні запалилося нове полум'я протесту — Опришківський рух на заході України та Гайдамацький рух переважно в центрі та сході України. Опришки діяли найактивніше на Поліссі та Прикарпатті, найбільш ініціативним учасником та фактичним очільником був

Олекса Довбуш. Учасники цього руху займалися грабунком багатих маєтків, після чого усе награване майно передавали народу. Опришки проіснували майже 100 років, до скасування панщини.

Коліївщина — один з проявів Гайдамацького руху. Очолили його Максим Залізняк та Іван Гонта, саме про них Тарас Шевченко написав поему «Гайдамаки». Цей протест був переважно селянським, але охопив обидва береги Дніпра. Проти них боролися Російська імперія та Річ Посполита майже пліч-о-пліч. Вони намагалися швидко придушувати повстання, бо ті ставали ще більш масовими і могли перерости у великі битви та сутички з силами імперій. Цей протест теж придушили.

Після скасування панщини на Правобережжі та кріпацтва на Лівобережжі українці почали думати про політичну та культурну свободу. Процес створення політичних партій, рухів та організацій почав ширитися всією територією України. В літературі з'являються нові автори фундаментальних робіт — «Русалка Дністровая», «Кобзар», альманах «Ластівка», «Народні оповідання».

У ХХ столітті відбулися кардинальні зміни в українській історії. Дві революції напочатку століття — в 1905 та 1917 роках. Дві війни — Перша світова та Друга світова. Репресії та катуван-

ня, індустріальний підйом та зростання рівня грамотності населення.

Радянська тоталітарна машина стояла впевнено, але саме українська інтелігенція почала «хитати» її з 1960-х років. Переломним етапом стала друга половина 1980-х років. У 1989 році почався Страйк шахтарів Донбасу. На ньому звучали не лише робітничі заяви про підвищення заробітної платні та покращення умов роботи, а й політичні, а саме про незалежність України. Паралельно з цим відбувається Революція на граніті (1990–1991 роки). У цей час протести охопили всю територію Радянського Союзу.

Як результат 24 серпня 1991 року Верховна Рада прийняла Історичний документ виняткового значення для українського народу — Акт проголошення незалежності України. А вже 1 грудня 1991 року відбувся Всеукраїнський референдум.

Влад ГРАБАРЧУК, 4BC

24 серпня 1991 року

90,32 %

сказали «ТАК» незалежній Україні

ШЛЯХ ДО НЕЗАЛЕЖНОСТІ

1648–1657

Національно-визвольна війна. Повстання під проводом Богдана Хмельницького, під час яких Річ Посполита втратила контроль над центральною частиною українських етнічних земель, на базі яких постала козацька держава на чолі з гетьманом. Цей період розглядається як перша фаза Української національної революції XVII століття

1738–1759

Опришківський рух як реакція на приєднання західноукраїнських земель до Австрійської імперії внаслідок поділів Речі Посполитої. Опришки брали участь у гайдамацьких повстаннях XVIII ст. на території Правобережної України. Австрійський уряд постійно посилав проти опришків спеціальні каральні загони

1768

Коліївщина. Повстання українського народу проти польських окупантів у 1768 році. Підготовка до повстання тривала кілька років. Організаторами і керівниками повстання стали запорожці Максим Залізняк та Іван Гонта

1848

Революція в Галичині, одна з європейських революцій «Весни народів». Піднесення рівня національної свідомості народних мас на західноукраїнських землях

1917–1921

Українська революція.

Проголошено автономну Українську Народну Республіку зі столицею в Києві. Більшовики вимагали легалізувати більшовицькі військові загони в Україні. УНР відхилила ультиматум.

Радянсько-українська війна, яка завершилась утворенням Української Радянської Соціалістичної Республіки

1944

Боротьба Української повстанської армії проти Радянської Армії. З відновленням радянського режиму в Україні УПА вела повномасштабні бойові дії проти радянських військ.

Нацистський режим Німеччини використав успіх УПА у своїх інтересах, випустивши з концтаборів затриманих діячів ОУН-Б. Німецька преса опублікувала численні статті про успіхи УПА в боротьбі з більшовиками, називаючи «упівців» «українськими борцями за свободу»

1990–1991

Студентська революція на граніті — протести, організовані українською молоддю, що завершилися підписанням постанови Верховної Ради УРСР, яка гарантувала виконання вимог учасників протесту, серед яких були: недопущення підписання нового союзного договору із тодішніми радянськими республіками; повернення на територію УРСР українських солдатів і забезпечення проходження військової служби юнаками-українцями винятково на території республіки

2004

Помаранчева революція — виявлення громадянської непокори в Україні як реакція на порушення виборчого процесу. Коли закінчувалося голосування другого туру, у Києві на Майдані Незалежності зібралося до 30 тис. громадян. За добу їх кількість зросла до 100 тис.

Чітке зовнішньополітичне мотивування, відданість євроатлантичному курсу та внутрішні реформи для боротьби з корупцією. Зміцнення іміджу України

2013–2014

Революція гідності (також «Євромайдан», «Єврореволюція»). Протести громадян України проти незаконного розгону мирної акції студентів та громадських активістів. Рішучий опір українського народу проти відмови країни від Євроінтеграції

2014 – т. ч.

Російсько-українська війна. Окупація окремих районів Донецької та Луганської областей. Анексія АР Крим.

Декомунізація. Дерусифікація. Збройне протистояння українців російським амбіціям захопити південну, східну та центральну частину України. Боротьба із інформаційно-психологічними операціями, антиукраїнською пропагандою.

Офіційне визнання України кандидатом у члени Європейського Союзу, євроінтеграційні процеси

Що означає свобода для України та її громадян

Лиш той життя й свободи вартий,
хто йде щодня за них у бій

Будь-яка демократична держава неможлива без свободи. Свобода — це «душа» демократії, передумова рівності, можливість політичного самовизначення осіб, їхньої активної участі в управлінні.

Право на свободу слова й думки — головне у демократичній країні. Громадяни можуть висловлювати власні судження, підтримувати певні ідеї та захищати власні інтереси. Питання української свободи постійно обговорюється на сторінках юридичних видань та телебаченні, а після визнання України кандидатом на членство в ЄС, це стало ще більш актуальним.

Право людини на будь-яку діяльність, наслідки якої не завдають шкоди природному та соціальному довкіллю, називається свободою. Якщо людям щось не подобається, то вони самі це змінюють. Не подобається влада — роблять все можливе, аби її змінити. Це потребує зусиль, але можливо.

Яскравим прикладом є Помаранчева революція, яка розпочалася 22 листопада 2004 року мітингом на Майдані Незалежності. Протести виникли через невдоволення результатами президентських виборів листопада-груд-

ня того року, на яких нібито переміг Віктор Янукович, та підозри у їхній фальсифікації. Мітингувальники виходили на підтримку Віктора Ющенка та вимагали другого туру виборів. Вони перекрили рух на Хрещатику і розташувалися під сценою Майдану. Вже наступного дня почали всюди з'являтися помаранчеві стрічки — символ тих революційних подій. Акції тривали до 26 грудня. Як результат після другого туру голосування Віктор Ющенко був офіційно визнаний Президентом України.

21 листопада 2013 року громадяни України знову вийшли на Майдан Незалежності — цього разу за незалежність держави, яку відстоювати довелося ціною власного життя.

Євромайдан був застереженням тим політикам, які не брали до уваги думку людей. Головним із них був експрезидент Віктор Янукович. Такі можновладці, як він, вважали, що громадяни ще не скоро позбудуться «постпомаранчевого синдрому» та в усіх суспільних справах перше слово завжди належатиме політикам, а не народу. Революція гідності мала вагомий вплив на українське суспільство і майбутнє української державності.

Фото з колекції Ігоря Ткачика

Події на Майдані у 2004 та 2013 роках продемонстрували, що для українців значущими є людська гідність, можливість обирати свою долю. Це і є свобода — найважливіша людська цінність.

Взаємоповага також є частиною цінностей. Вільне суспільство поважає права кожного свого члена. Наприклад, якщо народ хоче, щоб легалізували одностатеві шлюби, він бореться за це. Згідно з результатами, станом на 9 липня 2022 року електронна петиція про легалізацію одностатевих шлюбів на сайті Президента України набрала понад 25 тисяч підписів. Президент зазначив, що в умовах воєнного стану це неможливо, але запропонував інший варіант — узаконення реєстрованих цивільних партнерств для ЛГБ-ТКІ+ пар. І це лише питання часу, коли конституційно легалізують одностатеві шлюби, бо ми живемо в демократичній державі й тут ніхто нікого не засуджує. В Україні немає радянських стереотипів, нібито це «девіація».

Бути українцем — мати свободу вибору в усьому. Мати можливість учиняти відповідно до своїх бажань та інтересів, обирати шлях у будь-якій сфері. Кожен сам вирішує, як йому жити (але на основі закону). Українці вільні та сміливі, відповідальні громадяни своєї країни, які усвідомлюють значення й ціну поняття «свобода». Прагнення до неї — одна з невіддільних рис українця.

Наталія ГОРДА, 4ВС

Рідна мова та чужий «язик»: конфлікт принципів та обставин

Не лише мова робить нас українцями —
українцями нас робить спільна національна ідея

Українська мова — це та мова, якою ми відповідаємо касиру в МакДональдз; та мова, якою ми робимо замовлення на пошті; та мова, якою нас лікують у шпиталях; та мова, якою нас навчають зі школи... Словом, це те, що об'єднує нас — українців.

Почувши з чиїхось вуст будь-яку іноземну мову, ми починаємо робити висновки, що ця людина з іншої країни. У більшості випадків так і є. Якщо на вулицях Києва до нас звернуться німецькою, ми сміливо зможемо заявити, що це приїжджий із Німеччини; французькою — із Франції; білоруською — із Білорусі; російською — тут виникають питання...

Цілі покоління українців виховувалися, навчалися, жили російською мовою. В умовах, коли і росіянин, і українець, і білорус розуміли один одного, спілкуючись російською, не було нічого дивного. Це не надавало нікому переваг. Це існувало як цілком звичайне явище так само, як, наприклад, серед американців, британців, канадців, які вільно комунікують англійською. Тому «мовне питання» не стояло так гостро серед українців — усіх влаштовувала російська. Так продовжувалось багато років (навіть після Революції гідності). «Російська мова

домінує у більшості сфер» — про це наголошувала українська служба BBC у 2016 році. Проте бінарне мовне становище не викликало подиву. Тому що російська мова була глибоко вкорінена в нашу історію через колонізацію.

Хоча вже у 2022 році у більшості сфер домінує українська мова, російська залишилась. І якщо раніше панування російської було просто тенденцією, зараз **«руській язик» — це предмет маніпуляції, зброя проти української самобутності й незалежності.** Тому зараз, як влучно зазначає Ірина Подольак в інтерв'ю для Zaxid, «ми не боремося взагалі з російською мовою, ми боремося з русифікацією».

То чи справедлива теза: **російська мова — мова окупанта?** Безперечно. Тому що саме цією мовою виголошують рашистські гасла, саме російською звучать найогидніші заклики вбивати та нищити. А ще російська мова — це мова, якою хтось вперше освідчився у коханні; мова, якою спілкуються ввечері на кухні. Це також не можна викреслити — для багатьох ця мова рідніша за державну. Проте доки триває війна, а російський імперіалістичний режим використовує мову як зброю у цій війні, «руській язик» не може вільно існувати у державному,

медійному та громадському просторі. Цьому є досить логічні обґрунтування. Республіка Білорусь якнайкраще ілюструє ситуацію, коли російська мова перемогла рідну, тим самим загрожуючи національній безпеці. Тому що після зникнення мови нація втрачає одну із головних ідентичностей.

Не усі усвідомлюють важливість української мови в офіційному та приватному спілкуванні. Більшості здається, що мова не має значення. Але «мова — це кордон». І цей кордон починає зсуватися, коли в магазині вам усміхаються, вітаючись «Здравствуйте!»; коли вчителі дозволяють собі перейти на російську в українському закладі освіти; коли на прохання «давай по-русски, так удобнее» ми відповідаємо «конечно». Це допомагає ворогу маніпулювати ідеєю «братського народу» та виправдовувати агресію ілюзією «схожістю націй».

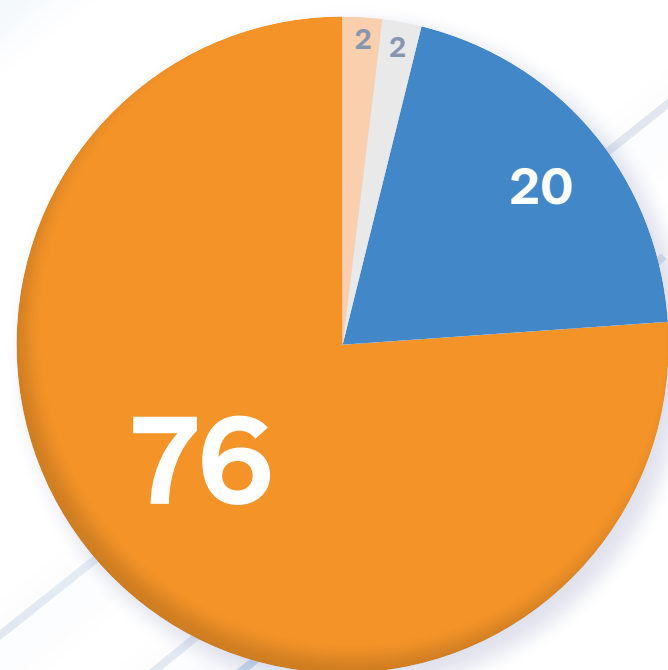
Спілкуючись українською, ми ідентифікуємо себе. В умовах, коли нашу країну хочуть окупувати, це вкрай важливо. У такому конфлікті ми повинні обрати принцип — цінувати мову, спілкуватися українською і за жодних обставин не втрачати сміливості заявити про свою українськість.

Я впевнений, що в справжніх демократичних країнах людина має право на вибір мови приватного спілкування. Тому і громадяни України мають таке право. Але мова держави — українська. І якщо людина хоче вести в Україні свій бізнес, стати народним депутатом, здобути освіту, зрештою отримати громадянство, вона повинна вивчити українську мову.

Артем ЗАВАЛЬНЮК, 4BC

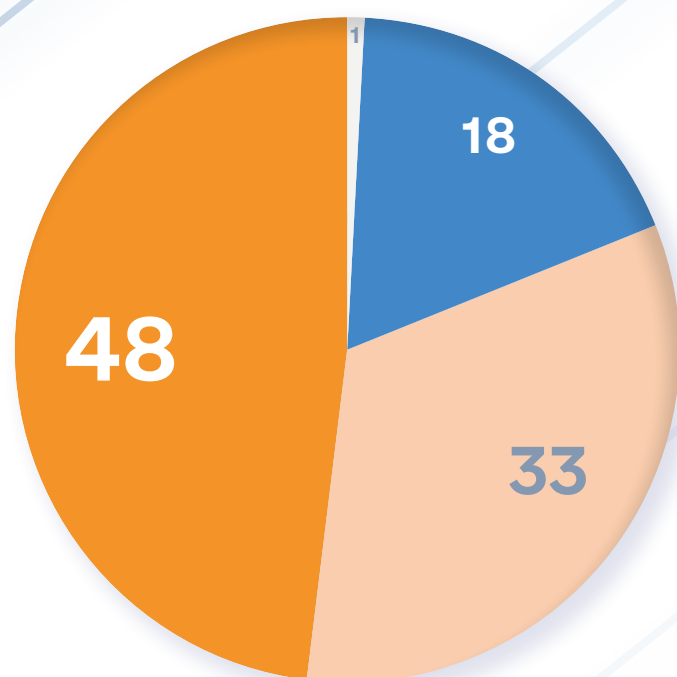

МОВНЕ ПИТАННЯ В УКРАЇНІ

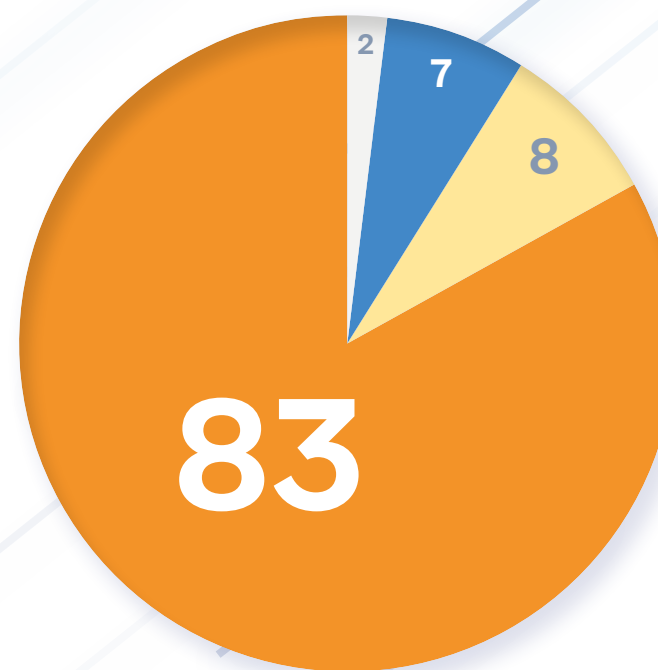
Яка мова для вас рідна?

- Українська
- Російська
- Інша
- Немає відповіді

Яка мовою ви розмовляєте вдома?

- Українська
- І українська, і російська
- Російська
- Немає відповіді

Яким чином повинні співіснувати українська та російська мови в Україні

- Українська – єдина державна
- Українська – державна, російська – статус офіційної в окремих регіонах
- Російська мова поряд з українською має стати державною по всій Україні
- Важко відповісти

* Статистичні дані та висновки [отримані](#) від соціологічної групи «Рейтинг», яка провела шосте загальнонаціональне опитування «Мовне питання в Україні» 19 березня 2022 року. Згідно з цією інформацією:

- за останнє десятиліття спостерігається стала динаміка зростання кількості тих, хто вважає українську мову рідною: з 57 % у 2012 році до 76 % у 2022 році
- кількість тих, хто постійно користується лише українською вдома, зросла незначно з 44 % до 48 %
- абсолютна більшість (83 %) за те, щоб українська була єдиною державною мовою в Україні. Така думка домінує в усіх макрорегіонах, вікових та мовних групах. За надання державного статусу російській мові до війни виступали майже чверть, а сьогодні – лише 7 %

«Про нього не напишуть в новинах»: історія незламного українця з Київщини

Двадцять четвертого лютого в життя кожного українця увірвалася війна. Наступного дня в моєму селі Озера на Київщині вже помітили російську техніку. Згодом воно було повністю окуповане. Російські солдати пограбували магазини, понівечили порожні будівлі, залишили місцеве населення без світла та газу. Від початку війни люди були змушені ховатися, ніхто не виходив на вулиці: хтось боявся зустріти окупантів, остерігаючись невідворотних наслідків, хтось просто не міг це зробити. Здавалося, життя тут повністю зупинилося...

Ми з батьками та сусідом постійно ховались у підвалі його будинку, аж поки одного дня до нас не прийшов односельчанин. Це був 40-річний чоловік. Звали його Андрій. Він приніс нам свіже м'ясо. Як виявилося, чоловік нещодавно переїхав до нашого села разом зі своєю дружиною і сином. Андрій з першого дня окупації розносив людям воду, продукти та ліки, якщо вдавалося знайти. Разом зі своєю дружиною він готував їжу прямо на вогнищі у своєму підвір'ї, випікав хліб і пиріжки для односельчан. Окрім цього чоловік намагався інформувати наші війська про розташування позицій окупантів, дивом знаходивши зв'язок за межами села. Він ходив до нас майже щодня, розповідав новини і часто щось приносив. Якось Андрій прийшов пізно ввечері. Ми дізнались, що до нього

приставили російського солдата, щоб той супроводжував його від будинку до будинку; що за ним почали спостерігати і попередили:

«Меньше ходи, мы знаем, чем ты занимаешься»

Чоловіка це не зупинило — він продовжував допомагати людям. Він не боявся надавати інформацію українським військам про окупантів, незважаючи на те, що все село кишіло російськими солдатами. У будь-який момент його могли взяти у заручники.

Одного дня, коли ми з батьками сиділи в будинку сусіда, пролунав гучний стукіт з боку вхідних дверей. Ми сподівалися, що це був Андрій, бо той вже давно до нас не приходив. Сусід відчинив. Почувся незнайомий брутальний голос. Ми здригнулися. До будинку зайшов російський солдат з автоматом у руках, балакливою на голові, рацією на боці. На його броньованому торсі виднілася нашивка у вигляді черепа. Він кинув свій проникливий погляд на нас і мовив: «Боятся не надо, мы только проверим документы и дом». Після нього зайшли ще декілька окупантів. Тут все це нагадало мені сцену з голлівудського пригодницького блокбастеру: на вулиці перемовлялися солдати, хтось

голосно говорив по рації, десь гавкав пес, всі метушилися, шукаючи документи. Не вистачало тільки гудіння гвинтокрила. Замість нього гудів БТР. Росіяни пильно оглянули будинок, зазираючи в кожную кімнату і навіть шафу. Виходячи, сказали: «Вам лучше уехать скорее отсюда. Дом мы проверили, все в порядке. Хорошего вам дня». Ми ще довго сиділи перелякані й заплакані. Раптом я подумала про Андрія. Тоді мені було важко уявити, що російські солдати могли зробити з такою людиною, як він. Я не знала, чи шукали вони його, чи, може, когось іншого, але я хвилювалася за нього.

Дванадцятого березня нам вдалося виїхати до Києва «зеленим коридо-

ром». В Києві ми прожили трохи більше місяця. За цей період нічого не чули про Андрія. Раптом нам зателефонував знайомий і повідомив таку новину: тіло Андрія знайшли в селі Здвижівка, неподалік від нашого. Він був замордований окупантами.

Від цієї новини серце щемить і досі. Для мене він був справжнім героєм, який не боявся смерті, рятуючи життя десяткам людей. Про нього не напишуть в новинах чи підручниках з історії, не знімуть новинний сюжет, але про нього варто пам'ятати... Саме завдяки таким сміливим людям, які готові пожертвувати життям заради своєї держави, існує незалежна Україна.

Анна БОКЛАН,
колишня студентка коледжу

Арт: Alitools

Яке воно, сучасне українське мистецтво?

Музика завжди мала значний вплив на українське суспільство. З початком повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну велика кількість невідомих музичних виконавців почала здобувати популярність, а забуті народні пісні отримали нове значення та зазвучали по-сучасному. Наприклад, пісня Степана Чарнецького «Ой у лузі червона калина» у виконанні соліста гурту «Бумбокс» Андрія Хливнюка.

Проблемною складовою «співочості» країни були написання та популяризація пісень саме російською мовою. Проте ситуація змінилася хвилиною дерусифікації, коли виконавці почали розповсюджувати українську мову своєю творчістю. Водночас знецінення якості таких треків зупинилося, а їх кількість збільшилася.

Попри повномасштабне вторгнення зросла кількість творчих заходів і мистецьких вечірок, платформ, як от «nekulturni» або «sound.check.ua», де українські митці можуть презентувати себе.

Активне просування композицій здійснюється у соціальних мережах. Наприклад, у TikTok, де найчастіше можна почути кульмінаційну частину звуку, яка легко запам'ятовується; за рекомендаціями, після прослуховування популярних пісень в YouTube; у

музичних добірках Telegram-каналів. Звичайно ж, і в приватному спілкуванні.

Найчастіше «воєнні пісні» тематично наповнені ненавистю до росіян: «Не армія — тупо слабаки та незграби. Геть з нашої землі, туди, де рускій воєнний корабль!» (**Alice Change — Не вистачає кисню**). Закликають до об'єднання народу та мотивують: «Це наша країна, суки, більше не страна! Заре-ве Дніпро! Вилізе із берегів! Плюсую-мо добро! Мінусуем ворогів!» (**Артем Лоік — Кривавий тан**). Говорять про почуття людей у країні: «У погоні за мріями ми кохали. Та зараз інші часи. І в нас нові ритуали тепер. Лаштуй зброю на випадок війни» (**Христина Соловій — Я твоя зброя**).

Популярними жанрами стали альтернативний рок та панк. Це пояснюється духом протесту, ненавистю, вибухом, якими вони наповнені, зрозумілим бажанням прорефлексувати події війни, забути, прожити негативні емоції. Виконавцями тут є **хейтспіч, The Unsleping, mistmorn, Пирятин**.

Не можна не відзначити ремікси, які почали робити на основі попмузики та фраз звичайних людей або громадських діячів. Яскравими прикладами є **ROBASS Δ HARDI — Доброго вечора** чи **Мюслі UA feat. MC Рапа — Вова, їб** їх, бл**ь**.

Є виправдання для ненависті — це називається контекст.

Мою країну вбивають щодня — це sensitive content?

Ваша цензура — продажна брехня, в мене від вас просто нудота...

*Якщо ваша спільнота дурна і сліпа,
То я порушую правила цієї спільноти*

Зріс попит і на хіп-хоп та фонк: **ZINCHENKO** — Крейсер «москва», **Oisho BTZ** — Друга армія у світі та **Jockii Druce** — Шо ви браття.

Стали популярними автентичні групи, які поєднують раніше згадані жанри зі звучанням українських інструментів. Чого варті переможці Євробачення-2022 **Kalush Orchestra**. Або, наприклад, **Jerry Heil** та **alyona alyona**, що записали пісню зі співачкою **Ela** до свята Івана Купала.

Загалом саме музика об'єднала людей спільними ідеями. Українське музичне мистецтво кожен день поповнюється новими композиціями, які сповнені вірою у перемогу. Музиканти все більше досліджують наше минуле й використовують його здобутки. У суспільства з'явилося завзяте бажання просувати рідну культуру не лише в межах України, а й по всьому світі.

Дарья ВЕЧЕРОВА, 4BC

Jockii Druce

ROBASS & HARDI

Хейтспіч

Alice Change

Головне про Євробачення-2022

Пісенний конкурс «Євробачення» **The Sound of Beauty** («Звук краси») цього року відбувся у Турині, Італія. Переможницею стала Україна з повністю українською піснею гурту **Kalush Orchestra** «Стефанія». Кліп опублікували наступного дня після завершення конкурсу, 15 травня 2022 року.

Цікавим є те, що сцена була несправною, а точніше її головний компонент — «кінетичне сонце». Учасники з Данії та Литви мали передивитися медійну частину свого виступу з технічних причин. У дизайні був використаний водоспад під сценою, а грінрум задекорували живими рослинами на зразок італійського саду.

Не вдалося здійснити свій дебют Ліхтенштейну. 20 серпня 2021 року національний телемовник 1FLTV підтвердив, що країна не бере участі у конкурсі цього року. Натомість знову виступили Вірменія та Чорногорія, які востаннє демонстрували себе три роки тому.

Як світ бачить Україну: культурна спадщина ЮНЕСКО

Повномасштабне вторгнення 24 лютого стало руйнівним для нашої культурної, мистецької та історичної спадщини: знищений історико-краєзнавчий музей з роботами Марії Примаченко в Іванкові на Київщині та Національний літературно-меморіальний музей Григорія Сковороди у Сковородинівці на Харківщині, викрадені роботи Архипа Куїнджі й Івана Айвазовського в Маріуполі, замінована російськими окупантами Кам'яна Могила на Запоріжжі, обстріляна Свято-Успенська Святогірська лавра, сотні зруйнованих храмів і мечетей по всій Україні та багато-багато інших втрачених або сплюндрованих пам'яток загальноєвропейського масштабу. Деякі згадають чутки перших днів війни про плани окупантів зруйнувати Софійський собор у Києві, який цього року буде святкувати 1011-річчя. Але навіть розмови про можливе зазіхання на собор викликали осуд світового масштабу. Не в останню чергу такому ажіотажу посприяло включення собору до списку об'єктів Світової спадщини ЮНЕСКО, яким архітектурна споруда є з 1990 року.

Україна налічує сім матеріальних та п'ять нематеріальних пам'яток у світовій спадщині ЮНЕСКО. Нещодавно статус нематеріальної спадщини отримав борщ, а точніше «культура приготування» цієї страви. Раніше такий статус отримали:

- петриківський декоративний живопис, візерунки якого відомі ще з XVIII ст.;
- 20 тисяч козацьких пісень Дніпропетровщини;
- традиція косівської розписної кераміки, що розвивалась на межі XVIII–XIX ст.;
- перша пам'ятка кримськотатарського народу — різнокольоровий орнамент орьнек.

Більш відомою широкому загалу є матеріальна спадщина України.

У Києві ЮНЕСКО визнали загальносвітовим надбанням три архітектурні будови: раніше згаданий Софійський собор, Свято-Успенську Києво-Печерську лавру й Спасівську Церкву Спаса на Берестові. Всі ці пам'ятки були збудовані ще за часів Русі та є одними з найдавніших європейських споруд.

Неможливо забути і про туристичну столицю — Львів. До спадщини ЮНЕСКО увійшов майже увесь історичний центр міста. Зокрема, Високий замок, Підзамче й ансамбль Собору святого Юра.

Спільними європейсько-українськими пам'ятками стали опорні пункти геодезичної дуги Струве, що

Фото: 24 канал

охоплює території десяти європейських країн (від Баренцового до Чорного моря). За цією дугою було поградуно виміряно довжину меридіану, що в XIX ст. допомогло встановити майже точні розміри й форму Землі. Отриманими результатами користувалися до кінця минулого століття.

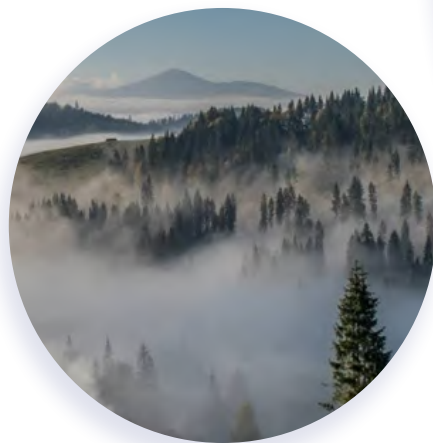
Ще одним міжнародним об'єктом є шістнадцять дерев'яних церков Карпат, які порівну поділені між Україною та Польщею.

Українсько-словацько-німецькою пам'яткою є букові ліси, що простягаються від Карпат.

До спадщини ЮНЕСКО також відносять резиденцію Буковинських митрополитів у Чернівцях, де тепер знаходиться Чернівецький університет імені Ю. Федьковича.

Найдавнішою рукотворною українською пам'яткою світового масштабу є руїни давнього грецького міста Херсонес, заснованого наприкінці V ст. до н. е.

На жаль, через окупацію росіянами півострова Крим у 2014 році та недбале поводження з комплексом само-

проголошеної місцевої влади об'єкт зазнає суттєвої руйнації. Також відомо про незаконний вивіз експонатів (кількість яких до окупації складала понад 200 тис. об'єктів) на територію Росії. Цей приклад добре ілюструє ставлення окупантів до матеріальної спадщини загальносвітового значення, що знаходиться в їхньому тимчасовому володінні.

Саме тому потрібно вимагати внесення й інших пам'яток України до переліку світової спадщини ЮНЕСКО. Зокрема вже згадану Кам'яну Могилу, а також Бахчисарайський палац, Кам'янець-Подільську фортецю, комплекс українських курганів, заповідник «Асканія-Нова» тощо. Це необхідно їх захисту та збереження на світовому рівні.

Наша держава має великий список матеріальних пам'яток, багато з них історією заглиблені у віки. Вони є свідками давності нашої історії та її тяглості. Одним з підґрунть побудови української незалежності. Бо як писав Максим Рильський: «Хто не знає свого минулого, той не вартий майбутнього, хто не відає про славу своїх предків, той сам не вартий пошани».

Єва НАГОРНА, 4BC

НЕЗАЛЕЖНІЙ УКРАЇНІ — ТРИДЦЯТЬ ОДИН РІК

*«Незалежна Україна існуватиме
набагато довше, ніж Путін» —*

Ентоні Блінкен,
державний секретар США

Пам'ятай

Коли Україна за право життя
З катми боролась, жила і вмирала,
І ждала, хотіла лише співчуття,
Європа мовчала.

Коли Україна в нерівній боротьбі
Вся сходила кров'ю і слізьми стікала
І дружної помочі ждала собі,
Європа мовчала.

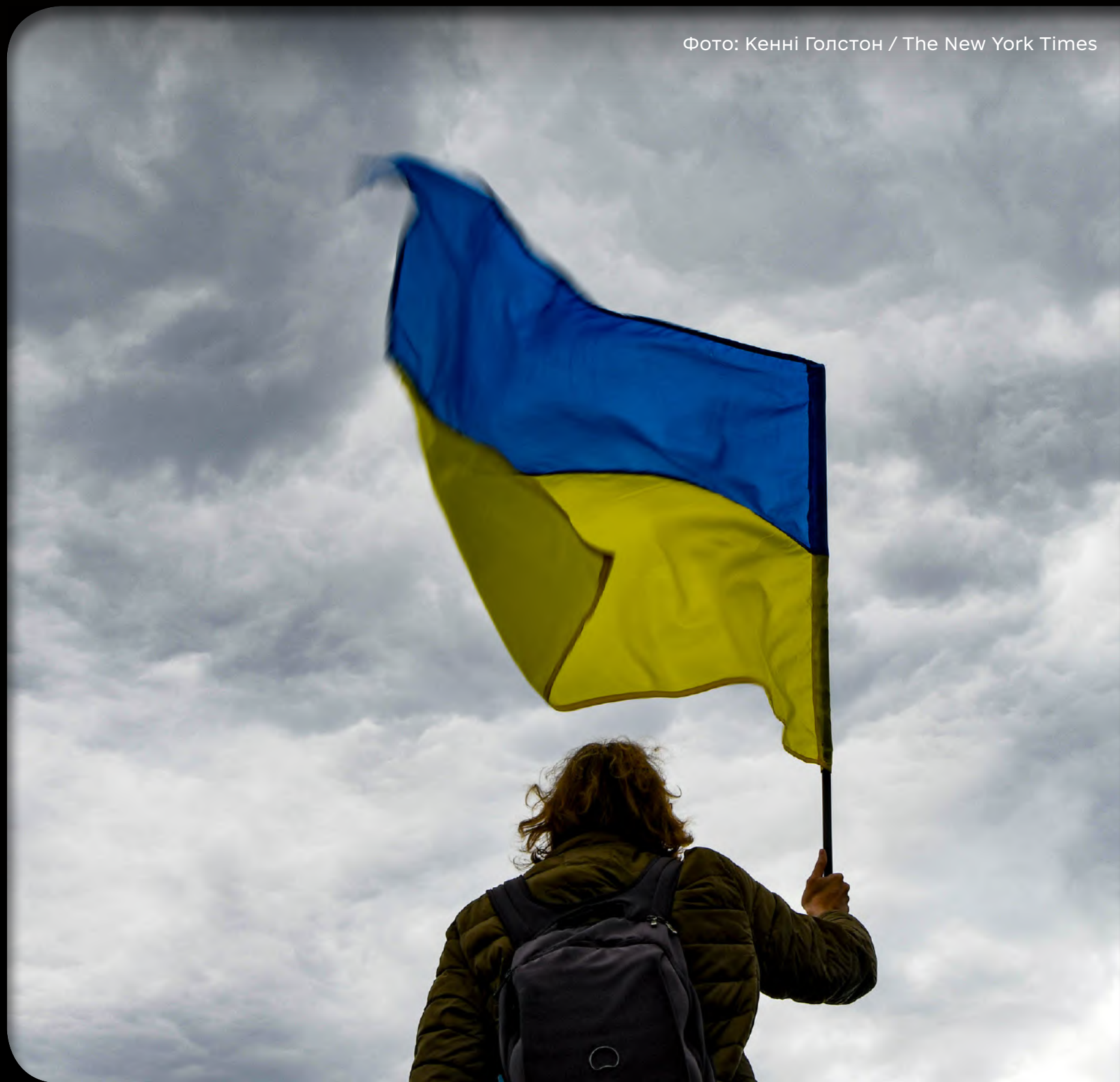
Коли Україна в залізнім ярмі
Робила на пана і в ранах орала,
Коли ворушились і скелі німі,
Європа мовчала.

Коли Україна криваві жнива
Зібравши для ката, сама умирала
І з голоду навіть згубила слова,
Європа мовчала.

Коли Україна життя прокляла
І ціла могилою стала,
Як сльози котились і в демона зла,
Європа мовчала.

Олександр ОЛЕСЬ, 1931 рік

Фото: Кенні Голстон / The New York Times

ВИ ДОГОРТАЛИ СТОРІНКИ (:

Спецвипуск № 25 студентської онлайн-газети
Фахового коледжу «Універсум» Київського столичного
університету імені Бориса Грінченка підготовлено до
Дня Незалежності України. Ми віримо у перемогу України!

Редакційна команда дякує усім, хто підтримує видання.
Вітаємо із Днем народження незалежної України!

